

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: T. D. V., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2016, č. j. 2588/DS/2016,
JID: 994971/2016/KUUK/Hyk,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20. 6. 2016, č. j. 2588/DS/2016, JID: 994971/2016/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor kontroly, ze dne 16. 12. 2015, č. j. MM/OK/PD/56045/15/R, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 1. 9. 2015 ve 13:20 hodin na dálnici D8 ve směru jízdy na Prahu jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky VW, r. z. „X“, při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2016, (dále jen „přestupkový zákon“), mu byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost, kterou žalobce spatřuje v neurčitosti výroku napadeného rozhodnutí, v němž podle jeho názoru absentuje označení místa, kde mělo ke spáchání předmětného přestupku dojít. Žalobce připomněl znění ust. § 77 přestupkového zákona, k němuž doplnil, že skutek musí být důkladně konkretizován, aby nemohlo dojít k záměně se skutkem jiným. V této souvislosti žalobce připomněl překážku litispendence a rei iudicatae. Žalobce poukázal na skutečnost, že dálnice D8 měří 55 km a vymezené místo spáchání předmětného přestupku tak musí být označeno za neurčité. Žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53.
3. Žalobce dále namítal vady řízení způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, které spatřuje ve skutečnosti, že dostatečně neovládá český jazyk, během jednání se zasahujícími policisty uvedl celou řadu rozhodných skutečností, ale ve vietnamském jazyce, a jelikož zasahující policisté jsou při kontrole bezpečnosti a plynulosti silničního provozu považováni za správní orgán, měli si za účelem komunikace se žalobcem zajistit tlumočníka. Žalobce uvedl, že ovládá pouze málo českých slov, mezi jinými: telefon, dítě, manželka, nerozumím. Žalobce připomněl výpověď zasahujících policistů, kteří uvedli, že žalobce jim na místě samém sdělil, že: „nerozumí“. Žalobce proto zavolal svému známému, který český jazyk ovládá lépe než on, což ale podle názoru žalobce policisty nezbavilo jejich povinnosti informovat žalobce o jeho právu na tlumočníka, kdy toto právo vyplývá z čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Na tomto místě žalobce namítl, že ani o svém právu na tlumočníka nebyl zasahujícími policisty poučen, jak ostatně vyplývá z jejich svědecké výpovědi.
4. Vedle toho žalobce namítal, že mu i přes jeho žádost v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí nebylo před rozhodnutím ve věci sděleno, která oprávněná úřední osoba bude v odvolacím řízení rozhodovat, aby mohl podat námitku podjatosti této osoby. Žalobce se domnívá, že vyjádření žalovaného k jeho žádosti až v napadeném rozhodnutí není dostatečné a navíc se žalovaný omezil toliko na obecné sdělení, kde může najít seznam osob, jež mohou potencionálně ve věci rozhodnout. V této souvislosti žalobce připomněl ust. § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a taktéž poukázal na znění ust. § 14 odst. 2, § 15 odst. 4 a § 14 odst. 3 téhož zákona. Žalobce svou námitku podpořil odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 8. 6. 2016, č. j. 52 A 2/2016–38.
5. V neposlední řadě žalobce namítal nesprávně zjištěný skutkový stav, neboť se protiprávního jednání nedopustil. Žalobce uvedl, že při jízdě automobilem používá pro volání handsfree, které má zasazené do levého ucha. Mobilní telefon v ruce nedržel. Předmětného dne mu volala manželka a ptala se na zdravotní stav dítěte, proto zpomalil, a jelikož měl špatný signál, tak přitlačil levou rukou handsfree k uchu. Policistům se tak mohlo zdát, že v ruce drží hovorové zařízení. K tomu žalobce doplnil, že některá hovorová

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zařízení velikostně odpovídají handsfree. Žalobce i přes jazykovou bariéru souhlasil, že telefonoval, nicméně následně ve vietnamském jazyce a za pomoci gest a posunků zasahujícím policistům sdělil výše uvedené skutečnosti, tedy že nedržel hovorové zařízení, ale telefonoval prostřednictvím systému handsfree, přičemž hovor v důsledku špatného signálu selhal. Žalobce poukázal na skutečnost, že tak vznesl námitku na místě samém, přičemž v odvolacím řízení ji nemohl vznést, neboť čekal na sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud provedl dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a poté žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci pak uvedl, že žalobce námitky neuplatnil v odvolacím řízení, ačkoliv řízení o přestupku je dvoustupňové. Žalovaný podotkl, že ve správním řízení byl žalobce zastoupen Ing. M. J., který je správním orgánům znám z úřední činnosti tím, že poskytuje služby zastupování obviněným z přestupku, a to v rámci tzv. pojištění proti pokutám za dopravní přestupky nabízeného prostřednictvím internetu. Žalovaný doplnil, že zástupce žalobce ve správním řízení vyzval ke sdělení důvodů odvolání, avšak tento žádné důvody odvolání i přes zaslanou výzvu neuvedl.
7. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvedl, že ve výroku správního orgánu I. stupně jsou uvedeny veškeré náležitosti rozhodné pro subsumci skutkové podstaty ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se osoba dopustí tím, že v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové či záznamové zařízení. Žalovaný je přesvědčen o skutečnosti, že u tohoto typu přestupku je popis místa spáchání přestupku vymezen dostatečně popisem: „na dálnici D8“. Žalovaný trvá na tom, že správní orgány dostaly i požadavků na vymezení skutku tak, aby bylo vyloučeno nebezpečí opakovaného postihu, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uveden čas spáchání přestupku 13:20 hodin.
8. K námitce žalobce způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce přestal s policistou B. komunikovat až ve chvíli, kdy nesouhlasil s vyřešením přestupku v blokovém řízení. Do té doby žalobce s policistou komunikoval. Policisté neměli důvod žalobci zajistit tlumočníka, neboť žalobcem zvolený tlumočník, se kterým komunikoval přes telefon, policistům sdělil, že žalobce chce sepsat oznámení o přestupku a řešit jej na úřadě, neboť má svého právníka. K tomu žalovaný doplnil, že v průběhu správního řízení nebyl důvod k zajištění tlumočníka, neboť správní řízení proběhlo bez osobní účasti žalobce a zástupce žalobce ve správním řízení požadavek na zajištění tlumočníka nevznnesl. Ke druhé námitce nezákonnosti, kterou žalobce spatřuje v nesdělení oprávněné úřední osoby, která bude v odvolacím správním řízení rozhodovat, žalovaný uvedl, že zástupce žalobce pro správní řízení byl před vydáním napadeného rozhodnutí odkázán pro futuro pro všechny případy, v nichž vystupuje jako zmocněnec, dopisem ze dne 17. 7. 2015, č. j. 2664/DS/2015, JID: 92540/2015/KUUK, odkázán na webové stránky Krajského úřadu Ústeckého kraje, kde je jmenovitý přehled všech oprávněných úředních osob oddělení dopravně správních agend, jež zajišťují výkon státní správy v přenesené

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

působnosti odvolacího orgánu. K tomu žalovaný doplnil, že důvodem pro takový postup bylo, že zástupce žalobce pro správní řízení zmíněný požadavek uplatňoval ve všech odvoláních proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu, ve kterých vystupoval jako zástupce účastníka. Žalovaný zdůraznil, že důvod údajné podjatosti označený jako intimní a osobního rázu, je zcela neurčitý, přičemž vyjádřil domněnku, že se jedná o obstrukční procesní taktiku zástupce žalobce pro správní řízení.

9. K námitce žalobce ohledně nesprávně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvedl, že z výpovědí svědků – zasahujících policistů, jednoznačně vyplývají skutečnosti o protiprávním jednání žalobce. Přestupek žalobce je dle názoru žalovaného přesvědčivě a nezpochybnitelně zdokumentován. Žalovaný opětovně zdůraznil, že žalobce vznesl tuto námitku až v žalobě, přičemž v řízení před správními orgány ji neuplatnil. Žalovanému se jeví obrana žalobce jako nevěrohodná a účelová.

Ústní jednání před soudem

10. Právní zástupce žalobce se ústního jednání před soudem, které se uskutečnilo dne 11. 7. 2018, nezúčastnil, a to bez jakékoliv omluvy, ačkoliv o jednání byl řádně a včas ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Pověřený pracovník žalovaného pak při tomtéž ústním jednání před soudem nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalobcem v žalobě navrhované dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů považuje za zjevně nadbytečné vzhledem k dosavadnímu průběhu správního řízení a vzhledem k časovému odstupu od data spáchání přestupku.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.
13. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 2. 9. 2015 bylo Policií České republiky, KŘP Ústeckého kraje, Odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Řehlovice, správnímu orgánu I. stupně oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 1. 9. 2015 v 13:20 hodin na dálnici D8 – 79 km ve směru jízdy na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Prahu, řídil osobní motorové vozidlo r. z. „X“ a držel za jízdy v ruce telefonní přístroj nebo hovorové zařízení, což je v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Součástí předmětného oznámení byl i úřední záznam ze dne 2. 9. 2015, v němž bylo prap. P. B. uvedeno, že při předjíždění vozidla tovární značky VW Passat, r. z. „X“, zřetelně viděl řidiče, který držel za jízdy hovorové zařízení v levé ruce a s někým hovořil. Bylo jasno, slunečno a skla u vozidla nebyla zatemněná, řidič tak byl jasně vidět. Vozidlo jelo v prostředním pruhu rychlostí cca 70 km/h. Vozidlo bylo svedeno na BČS AGIP, dálnice D8 – 78 km ve směru jízdy na Prahu. Jako řidič byl ztotožněn V. T. D., narozený „X“, trvale bytem „X“. Po kontrole v evidencích PČR řidiči sdělil, že se dopustil přestupku dle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že za jízdy držel v ruce hovorové zařízení. Řidič mu odpověděl, že mu volala manželka a ptala se na stav dítěte, kterého jmenovaný vzal vedle sebe na sedadle. Řidiči následně oznámil, že zaplatí blokovou pokutu ve výši 1 000 Kč za uvedený přestupek a od té chvíle řidič přestal komunikovat a zavolal si tlumočníka svým mobilním telefonem. Prostřednictvím tlumočníka na telefonu bylo strážníkovi sděleno, že řidič chce sepsat oznámení o přestupku a přestupek chce vyřešit na úřadě s odůvodněním, že má svého právníka. Strážník proto sepsal oznámení a řidiče propustil k další jízdě s tím, že mu předvolání ke správnímu řízení přijde poštou. Chování řidiče při jízdě a držení telefonu viděl a celému jednání byl přítomen také prap. M. Z. Správní orgán I. stupně si dále vyžádal výpis z evidenční karty žalobce, z níž soud zjistil, že aktuální stav bodového hodnocení žalobce je 4 body, přičemž má 12 záznamů v přestupcích, kdy všechny byly vyřešeny v rámci blokového řízení. Většina přestupků žalobce se týkala překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec.

14. Správní orgán na základě zjištěných informací vydal dne 22. 9. 2015, č. j. MM/OK/PD/56045/2015/PRD/03110/15, příkaz, jímž uznal žalobce z předmětného přestupku vinným, přičemž mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce (Ing M. J.) dne 7. 10. 2015 odpor, který správní orgán I. stupně obdržel dne 8. 10. 2015. Správní orgán I. stupně vyzval dne 12. 10. 2015 zástupce žalobce pro správní řízení k odstranění vad odporu, a to doplnění podpisu žalobce na udělené plné moci, přičemž zástupce žalobce pro správní řízení byl rovněž upozorněn, že jeho podání zaslané elektronicky neobsahovalo el. podpis. Po odstranění vad odporu předvolal správní orgán I. stupně žalobce a svědky k ústnímu jednání na den 18. 11. 2015. Součástí předvolání bylo řádné poučení.
15. Součástí správního spisu je protokol ze dne 18. 11. 2015, ze kterého soud zjistil, že k nařízenému ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec bez náležité omluvy nedostavili, a proto ústní jednání, včetně výslechu svědků, proběhlo v jejich nepřítomnosti. Správní orgán I. stupně vydal téhož dne oznámení o ukončení dokazování a dne 16. 12. 2015, č. j. MM/OK/PD/56045/15/R, rozhodnutí, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu a podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu mu uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 přestupkového zákona mu uložil povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podle žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 31. 12. 2015 blanketní odvolání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 4. 1. 2016, a v němž požadoval zaslání kopie správního spisu a požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Správní orgán I. stupně zmocněnce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce dne 5. 1. 2016 vyzval k doplnění odvolání, na což zmocněnec žalobce reagoval zasláním odvolání totožného znění jako dne 31. 12. 2015.

16. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud ponejprv zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nesrozumitelnost správních rozhodnutí v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo dostatečně vymezeno místo spáchání skutku.
17. Dle ust. § 77 přestupkového zákona platí, že: výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
18. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
19. Při posuzování námitky žalobce soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrámce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
20. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „... dne 1. 9. 2015 ve 13:20 hod. na dálnici D8 ve směru jízdy na Prahu, jako řidič motorového vozidla tovární značky VW, registrační značky „X“, při jízdě vozidlem držel v ruce hovorové zařízení“. Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy používání hovorového zařízení za jízdy, tak je nutno vyloučit stěžovatelovu námitku, že i když je přestupek takto vymezen, mohl by být stěžovatel vícekrát stíhán za spáchání totožného přestupku, tedy že by k protiprávnímu jednání mělo dojít dne 1. 9. 2015 ve 13:20 hodin na dálnici D8 ve směru jízdy na Prahu. Není sice vyloučeno, že by se stěžovatel nemohl na stejném úseku dopustit přestupku dalšího, ale tento by byl nadále konkretizován porušením sulkové podstaty a určením času, který by se od výše projednávaného přestupku tím pádem lišil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na nevelkém území dálnice D8, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným. Navíc nelze přehlédnout skutečnost, že u předmětného přestupku nelze s jistotou určit místo, v němž řidič motorového vozidla uchopí hovorové zařízení, a i z tohoto důvodu je určení místa u tohoto druhu přestupku možno definovat delším silničním úsekem. Na základě výše uvedeného je nutné námitku žalobce posoudit jako nedůvodnou.
22. Dále soud uvádí, že se neztotožnil se žalobcovými námitkami v tom směru, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Již žalovaný správně poznamenal, že za privilegovaný důkaz lze považovat výpověď zasahujících policistů. Soud se shoduje se žalovaným, že pro daný případ je klíčové to, že dne 1. 9. 2015 ve 13:20 hodin na dálnici D8 ve směru jízdy na Prahu jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky VW, r. z. „X“, při řízení vozidla držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, přičemž jej viděli policisté, kteří jeho vozidlo předjížděli, jeho vozidlo ihned bezprostředně poté zastavili a v jeho řidiči byl zjištěn žalobce. Na místě kontroly pak bylo hlídkou Policie ČR se žalobcem sepsáno na jeho žádost oznámení o přestupku, na němž je popsán skutkový stav věci a na němž je současně uvedena poznámka, že oznámení o přestupku žalobce četl a byl seznámen s právem vyjádřit se k němu, což žalobce stvrdil svým vlastnoručním podpisem, aniž by jakkoliv namítal, že se vytýkaného přestupku nedopustil, či aniž by vznesl nějaké námitky vůči obsahu dotyčného oznámení. Žalobci přitom již tehdy nic nebránilo v tom, aby důrazně namítal, jak posléze začal činit ve správním řízení, a to nikoliv od prvopočátku, nýbrž nelogicky až v rámci odvolacího řízení a posléze řízení před soudem, že se vytýkaného přestupku nedopustil, neboť k telefonování používal handsfree. Po zevrubném prostudování spisového materiálu soud dospěl k závěru, že již spisový materiál předložený Policií ČR [zejména oznámení (odevzdání) přestupku vyhotoveného Policií ČR dne 2. 9. 2015, úřední záznam ze dne 2. 9. 2015 policie ČR, dostatečně prokazuje, že dne 2. 9. 2015 v 13:20 hodin na dálnici D8 – 79 km ve směru jízdy na Prahu, řídil osobní motorové vozidlo r. z. „X“ a držel za jízdy v ruce telefonní přístroj nebo hovorové zařízení, přičemž soud je přesvědčen o skutečnosti, že zasahující policisté jsou schopni od sebe rozlišit telefonní či hovorové zařízení od handsfree, neboť se jedná o častou námitku při porušení dopravního přestupku - držení za jízdy v ruce telefonní přístroj nebo hovorové zařízení.
23. V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že žalobce ani jeho zástupce před vydáním prvostupňového rozhodnutí nevznesli v rámci ústního jednání, které se uskutečnilo dne 18. 11. 2015 žádné námitky vůči přestupkovému jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, a ani nevznesli sebemenší požadavek na doplnění spisového materiálu o další důkazy. Možnost seznámit se se spisovým materiálem žalobce ani jeho zmocněnec nevyužili, a proto za daného stavu řízení prvostupňový správní orgán nikterak nepochybil, pokud již nikterak nebyl doplňován spisový materiál, přikročil dne 16. 12. 2015 k vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku. Soud tak hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný, v důsledku čehož soud v intencích ust. § 52 s. ř. s. nepřikročil k dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, jak navrhoval žalobce, a žalobcovy námitky v tomto směru vyhodnotil jako nedůvodné.
24. K námitce žalobce týkající se absence tlumočníka v průběhu blokového a správního řízení, soud uvádí následující. K problematice práva na tlumočníka se vyjádřil Nejvyšší správní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2004, sp. zn. 6 A 17/2000, kde uvedl, že správní řád nemá ustanovení, podle něhož by účastník správního řízení měl právo jednat před správním orgánem ve své mateřštině, nicméně pokud jeho mateřštinou je jiný než český jazyk, měl by mu být ustanoven tlumočník. Pokud však účastník neprohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, a tato skutečnost nevyplývá ani z obsahu správního spisu, není tím porušeno právo účastníka řízení na tlumočníka. Soud se s tímto názorem plně ztotožnil a při posuzování z něho vycházel. Žalobce v průběhu správního řízení neučinil prohlášení, kterým by se výslovně domáhal ustanovení tlumočníka i přesto, že měl několik příležitostí tak učinit. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalobou zmíněná podání prokazují potřebu ustanovení tlumočníka. Podání žalobce jsou psána v českém jazyce prostřednictvím jím zvoleného zmocněnce, přičemž za podstatné soud považuje skutečnost, že žalobce nenamítal, že i ke komunikaci se svým zmocněncem potřeboval tlumočníka. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že žalobce se zasahujícími policisty komunikoval do doby, než mu sdělili, že mu bude uložena pokuta, a ústního jednání se žalobce neúčastnil, přičemž nepožadoval ustanovení tlumočníka, a to ani po obdržení předvolání k ústnímu jednání před správním orgánem I. stupně. Z právě uvedeného tak rozhodně nelze dovodit, že by žalobce potřeboval ustanovit tlumočníka. Soud tak s ohledem na výše uvedené shledal žalobcovu námitku nedůvodnou.

25. Žalobce dále spatřoval vadu nezákonnosti správních rozhodnutí v tom, že nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí informován o tom, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, aby mohl případně podat námitku podjatosti této osoby.
26. Dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
27. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby byla vyloučena jistá „kabinetnost“ správy, a aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pakliže o to požádá. Žalobci je možné proto přisvědčit, že postup žalovaného, jenž jej v dané věci i přes výslovnou žádost o osobách zmocněných rozhodnout o jím podaném odvolání neinformoval, lze považovat za vadu řízení. Povinnosti dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se přitom žalovaný nemohl zprostit ani postupem, kdy zástupci žalobce již dne 17. 7. 2015 pro všechny budoucí případy zaslal odkaz na své oficiální webové stránky se seznamem veškerých osob, jež pro něj zajišťují agendu rozhodování o odvolání na úseku dopravních přestupků. Má proto pravdu žalobce, že odkaz na seznam osob, neučiněný navíc v konkrétním případě, ale pro neurčitý počet řízení v budoucnu, je z hlediska procesních požadavků na povinnosti správního orgánu nedostačující. I v případě, že by však žalovaný uvedený postup aplikoval v každém jednotlivém řízení, by takovouto informaci nebylo možné považovat za dostačující, neboť z ní nevyplývá, které konkrétní oprávněné osoby z množiny veškerých v seznamu uvedených byly zmocněny k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v této individuální věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Jak nicméně již soud uvedl výše, ne každá vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. A tak je tomu i zde – přestože se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, resp. nedošlo k žádnému poškození jeho procesních práv. Argumentaci, že nechtěl doplnit své blanketní odvolání dříve, než bude informován o zmocněném úředníku, protože se obával ustanovení podjaté osoby, jež by v řízení mohla působit v jeho neprospěch, je nutné odmítnout jako účelovou. I pakliže by se totiž jeho obavy následně ukázaly jako oprávněné a jím podané doplnění odvolání by bylo ze strany žalovaného „ztraceno“ či „zamlčeno, měl by nepochybně k dispozici hned několik procesních prostředků, jímž by své tvrzení o podání doplnění mohl prokázat. Nelze nezmínit, že osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků, jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze proto automaticky předpokládat jejich zaujatost vůči účastníkům řízení a postup nejen v rozporu se správním řízením, ale dokonce i způsobem, jenž by mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost. Shora uvedená námitka žalobce je tudíž nedůvodná.
29. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. července 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.